

INZAKE DE PRAKTIJK DER VOLLEDIGE PROTHESE

In de betreffende beschouwing over dit onderwerp van October 1951 treft mij het volgende:

„Ook bij het natuurlijk gebit werkt het overmatig ontbloten van tandvlees niet aesthetisch en uit dien hoofde is het een eerste vereiste om bij het kunstgebit de overgang van tanden en tandvlees zo hoog mogelijk te leggen, hetgeen het gebruik van voldoende lange tanden impliceert.”

Als de persoon in kwestie door de natuur zo is geschapen dat bij het lachen de tandvleesrand zichtbaar wordt kan dit zó bij de persoon horen dat van het schaden van het uiterlijk geen sprake is.

Zo is ook het wegwerken van de rand in vele gevallen niet gewenst bij het kunstgebit, te meer daar dan veelal de tanden zo lang worden dat het de patiënt direct opvalt en dit zeker niet wordt gewaardeerd.

Juist bij een sterke resorptie van de kaak zal, om de gewenste hoogte te bereiken, à priori een lange tand te prefereren zijn doch in vele gevallen zal de oorspronkelijke tand kort geweest zijn en de patiënt er graag weer hetzelfde uitzien als met het eigen gebit.

Om dit te bewerkstelligen kunnen we slechts de basis dikker maken en de tand kort houden.

Het is dan zaak de kunstharsrand zeer natuurlijk uit te werken wat tegenwoordig o.m. met het kloppen van fraisers te bereiken is.

Bijkomstig doch belangrijk acht ik het ook de lip normaal op te vullen, waar toe de rand in vele gevallen zal moeten dienen, evenals een prominente opstelling der tanden.

In ieder geval zullen lange tanden d.w.z. voldoende lang om de rand onzichtbaar te maken lang niet altijd het gewenste resultaat boeken.

P. Goekoop

Baarn, 22-10-'51.

Naschrift

Tegenover de mening van de geachte inzender moge het onmiskenbare feit worden gesteld, dat een bij het openen van de lippen zichtbaar wordende, brede tandvlees-strook niet tot de aantrekkelijkheid van een gelaat bijdraagt, integendeel. Deze wanverhouding kan bv. het gevolg zijn van een dekbeet of van een protrusie, anomalieën dus; zij komt wel voor bij personen, vnl. vrouwen uit de volksklasse, waar het algehele carieuze gebitsverval in de loop der jaren heeft geleid tot een naar beneden groeien van de frontale processus alveolaris, welker wortelresten tot deze functionele groei hebben gestimuleerd. Ook na de totale extractie blijft dan veelal een hoge kaakwal over, die zelfs in toestand van tandeloosheid nog bij het lachen sterk zichtbaar blijft. De ruimte tussen de kaken is

dan tevens gering en het gebruik voor de prothese van normale kunststandvormen, hoe kort ook, leidt tot een opvallend vertoon van de labiale kunsttharsrand. Daarbij komt het frontale oclusievlak tevens laag te liggen ten opzichte van de mondspleet, wat het gehele aspect nog verder ongunstig beïnvloedt.

Nu kan men terecht vragen: wat is er tegen om, als er een prothese moet worden vervaardigd, in zo'n geval een meer normale verhouding in het gebitsfront na te streven? Er zal toch niemand bezwaar tegen hebben wanneer de oorspronkelijke, onaesthetische verhouding in een voor het oog aangename, minder opvallende zichtbaarheidsverhouding tussen tanden en gingiva wordt gewijzigd.

Zoals reeds werd opgemerkt is dit met de gewone tandmodellen niet te bereiken; de plaats van de crampons in de rug verhindert zulks, evenals de dikte van het porselein cervicaalwaarts van de bevestigingsstiften.

Doorsnede
short-
liptand

Een verhoging van de oclusielijn is alleen tot stand te brengen door het gebruik van z.g. shortlip-tanden, waarvan het lange en dun gevormde cervicale gedeelte (met de crampons in het incisaal gelegen porselein) gelegenheid biedt om het tandfront tegen de kaakwal omhoog te brengen (zie schematische tekening).

Een oordeelkundig gebruik van shortliptanden vooronderstelt het beheersen van de opsteltechniek, daar aan deze elementen vrijwel niet geslepen kan worden. Zij moeten vlak tegen de kaak worden geplaatst, aangezien in deze gevallen lipvulling doorgaans weinig gewenst is en vaak tot het technisch-noodzakelijke minimum moet worden teruggebracht. Een dunne kunsttharsrand is ter bescherming van het zwakke incisale porselein onontbeerlijk.

In veel gematigde gevallen is ook met normale tanden door cervicale uitholling van het ruggedeelte de verlangde niveau-verhoging wel te bereiken; ook hierbij geldt dat de tanden zo veel mogelijk tegen de kaakwal worden opgesteld. Het gebruik van shortlips zal dan alleen in zeer uitgesproken gevallen noodzakelijk blijken.

Wat betreft het bezwaar van de inzender tegen „lange” tanden moge er nogmaals de nadruk op worden gelegd dat het gaat om een harmonische verhouding tussen de grootte van het gelaat en die van de fronttanden. Daarvoor dienen de natuurlijke proporties maatstaf te zijn; bestudering van frontmodellen van natuurlijke gebitten leidt snel tot het inzicht dat „echte” tanden veel forser zijn dan de grootste maat kunsttanden, die men in de praktijk nog durft te gebruiken.

Dit kan alleen door gebrek aan gevoel voor de door de natuur gecreëerde harmonie worden verklaard.

P. H. Buisman